

KRÁLOVNÁ SEVERSKEJ KRIMI

TOP
Krimi

Camilla Läckberg
**KUKUČIE
VAJCE**

**KUKUČIE
VAJCE**

Camilla Läckberg

**KUKUČIE
VAJCE**

Zo švédčiny preložila
MÁRIA BRATOVÁ

slovar

Copyright © 2022 Camilla Läckberg
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2023
Translation © Mária Bratová 2023

ISBN 978-80-566-5940-3

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Simonovi

Sobota

Pozeral sa na fotografie. Uvedomoval si, ako Vivian rozrušilo jeho rozhodnutie, že nepôjdu na oslavu, no jednoducho sa k tomu nevedel prinútiť. Dobehol ho čas a donútil ho hľadať pravdu. Možno to mal urobiť už dávno.

To, čo sa stalo, ho celé roky ťažilo na srdci ako kameň. Báľ sa otázok, odpovedí aj všetkého medzi tým. Rozhodnutia, ktoré urobil, ho formovali ako človeka. Obraz, čo teraz videl v zrkadle, mu veľmi neslúžil ku cti. Keďže nikdy nechcel žiť s páskou na očiach, nakoniec bol nútený zložiť si ju. A konať, odhliadnuc od toho, čo vidí.

Pomaly a starostlivo bral do ruky zarámované fotky jednu za druhou. Odkladal ich na zem pozdĺž stien. Šesťnásť fotografií. Nechýbala ani jedna.

O niekoľko krokov poodstúpil a skúmavo si ich prezeral. Potom rozmiestnil na steny náhradné rámy, na cedulky kostrbatým písmom napísal názov každej fotografie. Nemuseli visieť pred ním, aby ich vedel rozmiestniť na biele steny galérie. Každúčku fotografiu pripravovanej výstavy mal akoby zatavenú do sietnice, v hociktorej chvíli si ju vedel vytiahnuť z pamäti a vidieť úplne zreteľne.

Vedel, že rozvešanie exponátov mu potrvá niekoľko hodín, zrejme až do neskorej noci, a zajtra za to zaplatí. Už nie je najmladší. No vedel aj to, že na vernisáži, čo sa má konať o dva dni, sa po rokoch bude cítiť oveľa ľahší a slobodnejší.

Dôsledky jeho rozhodnutia budú dramatické. Na to však nesmie brať ohľad. Už dlhé roky bol až priveľmi ohľaduplný. Všetci žili v tmavom tieni svojich klamstiev.

Iste, riskoval, že ich to zlomí, a napriek tomu sa odhodlal odhaliť svoje, a napokon aj ich pravdy.

Ešte nikdy sa necítil taký voľný ako teraz, keď na jeden z rámov lepil popisku s jediným slovom: *Vina*.

Dokonca ani smrť ho už nedesila.

Erika Falcková sa povystierala. Teplo postele lákalo, aby z nej nevstala, no prisľúbila Louise Bauerovej, že sa k nej o hodinku pridá na powerwalk, teda na rýchlu chôdzu. Nechápala, prečo s týmto návrhom súhlasila. No Louisa je pred oslavou určite vystresovaná a zrejme sa potrebuje vyrozprávať.

„Naozaj tam večer musíme ísť?“

Patrik vedľa nej zavzdychal a prikryl si tvár poduškou. Erika mu ju odtiahla a zľahka ho ňou ťapla.

„Veď to bude príjemné! Dobré jedlo, chutné víno, tvoja žena pre zmenu vyparádnená...“

Patrik vystrúhal grimasu a zatvoril oči.

„Erika! Výročie zlatej svadby! Čo už je na tom príjemné? Hromada akože nóbl hostí a nekonečne dlhé prejavy. Všetka sama vieš, čo za ľudia tam prídu.“

Znova zavzdychal.

„Aj tak tam pôjdeme, takže radšej zatni zuby a nalaď sa pozitívne,“ vyhlásila Erika.

Prekročila rámec prípustnej ráznosti, preto sa presunula na Patrikovu stranu postele. Zľahka ho pohladkala po hrudi. Srdce mu bilo mocne, až sa jej nechcelo veriť, že ho pred časom potrápilo, hoci obavy v nej pretrvávali.

„Louisa očakáva, že prídeme. Okrem toho zbožňujem pohľad na teba v obleku. Vyzeráš v ňom neskutočne štýlovo, najmä v tom tmavomodrom.“

„Ty lichotnica!“

Patrik ju pobožkal najprv na pery veľmi zľahka, no vzápätí prešiel k vášnivejším bozkom. Privinul si ju a Erika ako vždy cítila, že dotyky jej manžela ju rozhorúčili a stáva sa povolnou.

„Každú chvíľu môžu prísť deti,“ zamumlala medzi bozkami.

Patrik odpovedal tým, že im obom pretiahol perinu nad hlavu. Onedlho tam začalo byť horúco, v bubline existovali len oni dvaja. Ich telá. Pery. Dych.

Vtom sa ozval buchot, ktorý potvrdil Erikino varovanie. „Schovávačka!“

Noel od nadšenia až pišťal a skákal na posteli. Ako strela z kanóna ho nasledoval Anton a s neomylnou presnosťou pristál na Patrikovom mužnom poklade.

„Au, do p...“ po zdesenom Erikinom pohľade si Patrik zahryzol do jazyka. „Do paroma! Nech to para tlačí!“

Noel s Antonom sa priam zachádzali od smiechu. Erika si s úsmevom povzdychla. S Patrikom si užili pár spoločných sekúnd, aj to poteší. Schmatla synov a šteklija ich, kým nepišťali ako myši.

„Chcela som, aby pozerali telku, ale kým som im išla po jogurt, ušli za vami.“

Vo dverách stála Maja v nočnej košielke s jednorožcom a sklamane krčila plecami.

„Miláčik, nemusíš ich ráno strážiť, pokojne môžu pribehnúť,“ povedal Patrik a zakýval dcérke, aby sa pridala.

Maja najprv váhala, prevažoval v nej pocit zodpovednosti. No po chvíľočke sa jej tvár rozžiarila úsmevom, skočila za nimi do postele a pridala sa k hre. Erikin a Patrikov pohľad sa stretol nad hlavami ratolestí. Ich rodina je dokonalá. Skvelá a dokonalá.

„Myslíš si, že zavolajú skôr, alebo budeme čakať do štvrtka? Veď vieme, že niekedy sa ohlásia vopred.“

Henning Bauer bubnoval prstami na stôl. Bol prvý októbrový víkend, za oknami sa hlásila jeseň, do klzkých skál na pobreží ostrova narážali sivé vlny s bielou čiapkou z peny. Na ich malom ostrove.

Pozrel sa na Elisabeth, ktorá sedela oproti nemu so šálkou čaju v ruke.

„Už vieme, že som jeden z piatich, čo ešte zostali. Samozrejme, to neznačí, že vyhrám. To mi nikto nezaručí. No ak je to pravda, zatiaľ mám dvadsaťpercentnú šancu.“

Prstami neprestajne nervózne bubnoval na stôl.

Jeho manželka pomaly chlipkala čaj. Henning obdivoval jej pokoj. Keď išlo o jeho písanie, medzi nimi odjakživa fungovala svojská dynamika. On sa rozčuľoval, ona ho upokojovala. On váhal, ona mu dodávala istotu.

Henning neprestával klepkat' prstami, lebo očakával od nej odpoveď. Potreboval jej dôveru. Potreboval, aby ho povzbudila, že všetko dopadne dobre.

Po niekoľkých ďalších hltoch Elisabeth jemne položila šálku na tanierik. Z týchto šálok pili čaj počas celého manželstva. Bol to jeden z nespočetného množstva darov, čo dostali na svojej prepychovej svadbe, ale za živý svet by nevedeli povedať, kto im daroval práve tieto šálky.

Jedna z vln odrazu prerástla ostatné a vrhla kaskádu vody na panoramatické okno, čo zaberalo celú dlhšiu stranu domu. Morská soľ na ňom zanechávala viditeľné stopy a gazdiná Nancy mala čo robiť, keď sa ich pokúšala odstrániť. More okolo ostrova bolo neoblomné, neupúšťalo od svojich rozmarov, skôr akoby sa jednoducho usilovalo vytlačiť civilizáciu a znova si prisvojiť stratené územie.

„Nerob si starosti, miláčik. Buď zavolajú už dnes či zajtra, alebo počkajú do štvrtka. Alebo nezavolajú vôbec. No ak sa ozvú, čo, prirodzene, verím, musíš sa tváriť prekvapene. Nesmieš prezradiť, že vieme, že si sa dostal do najužšieho výberu.“

Henning prikývol, pohľad upieral na veľké okno.

„Samozrejme, miláčik. Neboj sa.“

Opäť roztržito vybubnoval prstami akýsi rytmus, ale sledoval stopy, ktoré voda zanechala na skle. Jeden z piatich. Malo by ho to uspokojiť, no keď si uvedomoval, čo má na dosah, čo mu môže priniesť jediný telefonát, takmer nevládal dýchať.

„Tak dobre, teraz skús niečo zjesť,“ povedala Elisabeth a prisunula mu košík s čerstvým pečivom. „Čaká nás dlhý deň, a to už nespomínam večer. Nechcela by som, aby si o desiatej zaspal pri stole.“

Henning sa načiahol po žemľu. Nepočúvnuť manželkine rady sa neodďalo. Na pečivo si natrel hrubú vrstvu masla, krásne sa roztápalo a vsiakalo do cesta.

„Dnes večer budeme tancovať,“ vyhlásil s plnými ústami a žmurkol na Elisabeth, ktorá sa pousmiala.

„Dnes večer budeme tancovať.“

„Panebože, o koľkej si sem dorazila? A v tomto počasí!“

Erika si vystretou dlaňou chránila tvár pred nárazmi vetra a usilovala sa udržať krok s Louisou Bauerovou, čo bola ako vždy veľká výzva. Nech kráčala akokoľvek rýchlo, Louisa bola rýchlejšia. Erike nepomohlo, že sa cítila poháňaná vlnami, vyšplechujúcimi na breh iba pár metrov za nimi. Trochu ich chránili drevené domce, no aj tie ako by sa krčili vo vetre.

„Ále, vždy sa budím okolo šiestej,“ odvetila Louisa. „Dnešný deň bude poriadne dlhý. Zodpovedám za celú oslavu, takže sa mi videlo dôležité, aby som začala rýchlou chôdzou.“

Erika zagúľala očami, hoci chápala, že Louisa si potrebuje prečistiť hlavu. Určite nebolo najľahšie pracovať ako asistentka Henninga Bauera, ktorý je jej svokrom a jedným z najobdivovanejších spisovateľov Švédska.

„Powerwalk som nikdy nepokladala za niečo dôležité,“ zahundrala Erika. „Keď tak nad tým uvažujem, v živote sa mi nevidela dôležitá nijaká forma telesnej aktivity.“

Louisa sa zasmiala.

„Nežartuj! Určite sa aj tebe páči pohyb. Človek z neho získava energiu na celý deň!“

Erika mala čo robiť, aby vládala hovoriť, keď svižne kráčali do kopca na Gålarbacken. Tesnejšie si pritiahla modrú bundu Helly Hansen. Pochopiteľne, Louisa mala na sebe

dokonalé športové oblečenie, nepremokavé a odolné proti vetru.

„Milujem pocit potom, to je fakt. Ale ten proces? Ani náhodou. Nula bodov. I keď viem, že to potrebujem.“

Erika sa na okamih zastavila, aby lapila dych. Louisa trochu spomalila a obzrela sa na ňu.

„Priznávam, v poslednom čase sa cítim dosť mizerne,“ pokračovala Erika. „Myslím si, že to súvisí s nevhodnou stravou a dlhým sedením. Plus pribúdajúci vek. Na ten neslobodno zabúdať. Dokonca sa mi vidí, že sa na mne prejavujú náznaky prechodu. Ty ich nemáš?“

Louisa sa opäť rozhýbala.

„Som o pár rokov staršia než ty, ale...“ Louisin hlas vyjadroval pochybnosť, no pred lekárňou pridala do kroku. „V mladosti mi vyoperovali maternicu. Rakovina. Takže môj veľký žiaľ sa teraz pomaly mení na požehnanie.“

„Juj, prepáč, nevedela som.“

Erika vystrúhala grimasu. Zasa raz šliapla vedľa.

„To nič. Nie je to tajomstvo, ale nebehám po svete a neroztrubujem: Ahojte, ja som tá Louisa, ktorá nemá maternicu!“

Erika sa zasmiala. Presne toto na Louise milovala – priamosť a sarkastický humor.

Zoznámili sa prostredníctvom detí. Na ihrisku pri Námestí Ingrid Bergmanovej sa Maja okamžite stala najlepšou kamarátkou Louisinho syna Williama, ktorý bol od nej o pár rokov starší. Deti sa hrali a Erika s Louisou sa začali rozprávať. To sa udialo minulé leto. Celý uplynulý rok si dali záležať, aby sa stretli zakaždým, keď sa Louisa s rodinou zjavila vo Fjällbacke.

Erika si však v duchu čestne priznala, že jej väčšmi vyhovujú spoločné večery pri pohári vína než Louisin zlovyk venovať sa powerwalku v čase aj nečase.

„Ako to vyzerá pred dnešným večerom?“

Erika zakývala Danovi, sestrinmu manželovi, ktorý práve vychádzal z parkoviska pred Konsumom. Veselo jej od-

kýval, dokonca sa jej zdalo, že pri pohľade na jej aktivitu sa trochu zasmial.

„Čo ti mám povedať? Samé starosti. Moji rodičia dorazia asi o hodinku a bude to ako vždy. Ešteže sa im podarilo požičať si vilku za kúpeľným domom Badis, takže sú spokojní. No a oslava... Henning chce jedno, Elisabeth druhé. A pritom všetci dobre vieme, že bude po jej vôli, ibaže jemu to vždy musím oznámiť ja.“

„Určite to bude vydarený večer,“ povedala Erika.

Louisa sa otočila a usmiala sa na ňu.

„To hovoríš iba zo slušnosti. Pri oslave zlatej svadby by som výraz vydarený večer radšej nepoužívala. Ale jedlo bude dobré, menu som ochutnala, a víno potečie potokom. Dohliadla som, aby ste s Patrikom mali dobré miesta. Patrik si pri stole užije moju fantastickú spoločnosť a tebe sa bude venovať môj nesmierne príjemný manžel.“

„Skvelé!“ vyhlásila Erika a chytila sa za bok, lebo ju v ňom pár ráz pichlo.

Práve obchádzali kopec a začali sa vracaf. Napravo sa cesta prudko zvažovala. Erika si pamätala, že keď bola malá, toto miesto volali Sedem hrbov a sánkovačku na ňom pokladali za najnebezpečnejšiu na svete. Teraz ju skôr zaujímalo, akú časť okruhu musí ešte prejsť. Usúdila, že väčšiu.

Pred ňou sa rytmicky hojdal Louisin tmavý vrkoč, keď očividne bez väčšej námahy pridávala do kroku. Erika sa zohla, zdvihla kamienok a pevne ho zovrela v dlani. Dúfala, že tým odvedie svoju pozornosť od čoraz silnejšej bolesti v boku. Musela opäť skonštatovať, že tréning nie je nič pre ňu.

„Hovoril si s ňou?“

Tilde naňho uprela svoje krásne modré oči a pridržala pred sebou šaty s hlbokým výstrihom.

Rickard Bauer si všimol štítok s logom D&G a usúdil, že ho určite stáli tridsať-, možno štyridsaťtisíc. Tilde to ani zamak netrápilo. Presnejšie – až doteraz ju netrápilo nič.

Do chvíle, keď sa ukázalo, že vyschol napohľad nevysychajúci finančný zdroj – jej platobná karta Amex, určená na rozhadzovanie v Štokholme, Paríži, Miláne či Dubaji.

„Urobím to,“ odvetil a nevládal skryť podráždenosť.

Jej hlas ho totiž dráždil čoraz väčšmi. Naozaj znel vždy tak ufňukane? Tak detinsky?

„Chcem sa s ňou pozhovárať, ale až po oslave. Vieš, aká je moja mama, všetko ju znepokojí. Nerád by som jej pokazil dnešný večer.“

„Ale, Rickard, tak mi sľúb, že sa s Elisabeth porozprávaš hneď zajtra! Prisaháš?“

Tilde našpúlila pery a vystrela prsia. Práve vyšla zo sprchy a bola nahá, mala iba biely uterák na vlasoch. Rickarda to vzrušovalo. Zároveň ho prekvapovalo, že rozumom vníma, ako mu Tildin hlas prekáža, zato jeho úd reagoval na jej prítomnosť ako na vojenský povel.

„Sľubujem, miláčik,“ povedal a zvalil ju na posteľ, z ktorej pred chvíľou vstali.

Vykrikla, ale chichúňala sa.

„Poď ku mne, bejby,“ povedala maznavo, „len už pod!“

Rickard zaboril tvár medzi jej veľké prsia a zabudol na okolitý svet.

Elisabeth Bauerová si obzerala červené náušnice. Patrili ešte jej starej matke. Dokonale sa hodia k šatám, ktoré si vybrala na večeru. Čierne, čo si prezlečie na tanec, viseli na vedľajšom vešiaku. Boli tenšie a ľahšie sa v nich pohybovalo než v prvých luxusných, v ktorých bude iba sedieť. Oboje šaty boli značkové – YSL a Oscar de la Renta. Kúpila ich na jar v Paríži, keď tam s Henningom pár týždňov bývali vo svojom byte. Lebo ak človek nakupuje na zvláštnu príležitosť, napríklad na oslavu výročia zlatej svadby, iné miesto ako Paríž neprichádza do úvahy.

Elisabeth opatrne vložila náušnice do tmavomodrého zamatového puzdra. Strhla sa, keď na okná spálne narazila výdatná sprška vody. Dom na ostrove Skjälärö bol prízem-

ný, takže voda vždy frkala na všetky okná. Toto bolo ich najstriedmejšie obydlie. Byt v Štokholme, v Paríži aj dom v Toskánsku si zariadili oveľa prepychovejšie. A predsa mala toto miesto najradšej na svete. Vlastne už od narodenia tu trávila každé leto. Názov ostrova pochádzal zo starého bohoslánskeho pomenovania jedlých modrých mušlí *skjeller*. Všade sa hromadili kopy pekných modrastých lastúr. Postarali sa o to čajky, ktoré ich z výšky púšťali dole, aby sa rozlomili na ružovkastej žule. Vtáky sa tak dostali k ich chutnému obsahu. Lastúry sa však kopili a drsný skalnatý ostrov oživovali modrastými odtieňmi.

Ostrov kúpil starý otec a teraz patrila jej. Tento nevelký kus zeme neďaleko Fjällbacky na ňu odjakživa pôsobil takmer magicky. Len čo sem dorazili, akoby sa hneď pomínuli všetky starosti. Tu ich nikto neobťažoval. Boli nedobytní. Nezastihnuteľní.

Dlhé roky tu dokonca nemali ani telefón, iba vysielaciu. Ale to bolo už dávno, pred niekoľkými desaťročiami. Teraz sem priviezli všetky moderné vymoženosti. Telefón, elektrinu, wifi a prehnane veľa detských televíznych kanálov pre vnúčatá. Čo sa týka pozerania televízie, Louisa a Peter sú veľmi benevolentní. Doviaľajú deckám, aby celé hodiny civeli na farebné postavičky, čo sa ustavične mlátia a správajú ako utrnuté z reťaze. Deti by si mali radšej čítať. No veď pri vhodnej príležitosti to s nimi preberie. Hoci radiť niekomu, ako má vychovávať deti, je veľmi chúlостivá záležitosť. A ešte chúlостivejšia a citlivejšia vzhľadom na to, čo sa stalo Cecily.

Elisabeth sa usilovala rýchlo odohnať nepríjemné myšlienky. Šaty starostlivo vložila do ochranných obalov. Vedela, že o to môže požiadať Nancy, no rada sa dotýkala kvalitných látok. Šaty od Oscara nič neprekoná.

„Henning!“ zakričala k jeho pracovni a predpokládala, že sa ohlásí zvyčajným dudraním.

„Uhhmm!“ ozvalo sa spoza zatvorených dverí jeho izby.

„Myslím si, že voľba by mohla padnúť na smoking zo Savile Row, čo sme ti tam pred rokom dali šiť. Vyhovuje ti to?“

„Uhm,“ ozvalo sa z izby a Elisabeth sa usmiala.

Smoking už čakal zabalený spolu s vecami, čo sa mali previezť na pevninu. Za dlhé roky manželstva sa naučila, že je nesmierne dôležité zapájať manžela do rozhodovania, prípadne sa s ním poradiť. Aj v prípade, že rozhodnutie padlo už dávno. To by mala poradiť aj Louise. Samozrejme, len v dobrom.

Štokholm 1980

Pytte milovala sledovať Lolu, keď sa pripravovala na večer. Vníkala to ako kúzlo. Lahla si dolu bruchom na veľký zamatový vankúš a bradu si oprela o dlane. Lola zasadla pred zaprataný toaletný stolík a skrášľovala sa.

„Čo si dnes oblečieš?“ opýtala sa Pytte a so žiarivým pohľadom skúmala šatník.

V Lolinom šatníku sa jej páčilo úplne všetko.

„Čo by si povedala na ružovú blúzku so šnurovaním na chrbte? A na cyklámenové nohavice cigaretového strihu? K tomu jednoduchý drdol a diamantové náušnice?“

Lola sa otočila k Pytte, ktorá horlivo prikyvovala.

„Áno! Milujem tú blúzku! Moja najobľúbenejšia!“

„Viem, moja.“

Lola sa opäť otočila k zrkadlu a začala si starostlivo nanášať mejkap. Zvyčajne sa líčila rovnako každý večer. Iba ak išlo o nejakú oslavu, namaľovala sa výraznejšie. Pytte mala také večery veľmi rada. No dnes išlo o prácu, takže najprv krém, potom púder, očná linka, maskara, čosi hnedé na obočie nanášané kefkou, nakoniec jeden z mnohých rúžov, nahádzaných do kávových pohárov na toaletnom stolíku. Dnes večer krikľavoružový.

Lola si starostlivo namaľovala pery, pri roztieraní rúžu hlasno zacmukala, potom na ne pritisla kúsok toaletného papiera a znova si ich pretrela. Vybrala si parochňu. Jej vlastné vlasy boli dlhé, červené ako meď a lesklé, no v práci nosila často jednu zo svojich parochní. Chvíľu si prezerala všetkých päť, nasadených na polystyrénové gule

pripomínajúce hlavu, potom sa rozhodla pre hnedú, s polodlhými vlasmi. Parochňu si nasadila na vlasy, ktoré predtým dôkladne stiahla a pozasúvala pod sieťku, z vlasov na parochni naučenými pohybmi vyčesala drdol.

Podišla k šatníku a opatrne, aby dlhými nalakovanými nechtami nepoškodila látku, vybrala ružovú blúzku aj cyklámenové nohavice. Nakoniec si z toaletného stolíka vybrala pekne tvarovanú fľaštičku parfumu a kvapla si z neho za uši aj na zápästia. Potom sa postavila pred Pytte.

„Et voilà! Čo povieš? Môžem vyraziť do boja?“

„Môžeš!“ Pytte sa schuti zasmiala.

Keď vyrastie, chce byť presne taká krásna ako Lola.

Tá schmatla ružovú kabelku a vykročila do haly.

„Moja, poradiš si, však? Jedlo máš v chladničke. Pokojne si ho zohrej, len nezabudni vypnúť rúru. A najneskôr o desiatej do postele, nie že ma budeš vyčkávať! Zamknem za sebou, nie aby si niekomu odomkla a nikoho sem nevpúšťaj! Okej, srdiečko?“

Lola vtedy už stála vo dverách a kľúč zasúvala do zámky.

„Lúbim ťa!“ zakričala.

„Aj ja ťa lúbim, ocko!“ odvetila Pytte.

Potom sa dvere zabuchli a v hale zostala iba vôňa parfumu.

„Nechápem, je to čudné. Prečo nepôjdeme?“

„Lebo som povedal.“

Rolf Stenklo vrhol na manželku Vivian podráždený pohľad. Podľa neho sa rozhovor už dávno skončil.

Vivian sledovala, ako vošiel do presvetleného priestoru, ktorý sa chystal zaplniť všetkými svojimi snami. Všetkým, z čoho srdce spieva aj bolí.

„Rolf, naši najlepši priatelia oslavujú zlatú svadbu. Nerozumiem ti. Budú tam všetci známi a, pravdupovediac, aj ľudia, s ktorými by bolo dobré pre nás, najmä však *pre teba*, aby sme sa zoznámili.“

Vivianin hlas pomaly stúpala do falzetu, čo sa stávalo za každým, keď sa rozčúlila. Manželmi boli dvadsať rokov, no pri tomto tóne sa mu vždy videlo, že to je aspoň o devätnásť rokov dlhšie, než by sa žiadalo.

„Jednoducho nechcem! Čo je na tom čudné? Veľké oslavy nie sú nič pre mňa, to ťa predsa nemôže prekvapovať.“

Rolf nastrelovacou pištoľou nabil do steny ďalší klinec, no zanadával, keď zašiel prihlboko. Pištoľ bola veľmi výkonná.

„Dofrasa.“

Pomohol si kladivkom a klinec povytiahol.

„Mal si niekoho poprosiť o pomoc,“ povedala Vivian.

Rolf si všimol, ako zvedavo sa pozerá na zarámované fotografie, opreté o stenu pri vchode. Tentoraz jej totiž nedovolil, aby sa zapojila do príprav. Vysvetlil to tým, že výstava sa ho týka nezvyčajne osobným spôsobom, a Vivian to napodiv akceptovala.

„Například Henninga a Elisabeth? Ktorí si bez pomoci nevedia ani zadok utrieť?“ zahundral.

„Ale čo je to dnes s tebou? Veď Henninga a Elisabeth máš rád, nehovor, že nie. Najprv odmietaš ísť na ich oslavu výročia, potom si z nich robíš posmech! Nepáči sa mi, ako sa správaš!“

Vivian si prekrížila ruky na prsiach. Rolf sa k nej unaveno obrátil.

„Samozrejme, pre teba je správanie najdôležitejšie na svete. Len sa s nikým nepohádať. Pekne držať hubu a krok. Za nič na svete nepovedať, čo sa ti nepáči, nerozprávať o tom, čo má zmysel.“

„Teraz si fakt úplne nemožný.“

Vivian odišla a konečne ho nechala osamote. Poobzeral sa po miestnosti a po prázdnych stenách, ktoré o chvíľu zaplní tým najkrajším, čo kedy vytvoril.

Chytil nastreľovaciu pištoľ a pridal ďalší kliniec. Potom si nachystal náhradné rámičky s názvami fotografií.

Jeden z nich zavesil na kliniec a poodstúpil. Ako zvyčajne, aj tentoraz ho pri pohľade na názov, čo vlastnoručne napísal do popisky, bodlo pri srdci. Z pocitu viny. Z lásky. Z túžby po nenávratne stratenom čase. No už čoskoro sa to zmení. Čo nevidieť najjasnejšia hviezda zažiarí opäť.

„Ako stojíme?“

Louisa Bauerová nepokojne prechádzala veľkou sálou, čo sa nachádzala napravo od hlavného vchodu Stora Hotellet a všetci ju volali Mamsell. Pod nohami jej jemne vřzgala drevená podlaha. Keď sa sem ponáhľala, mesiac stál ešte nízko a nábrežné móla bičovali spenené vlny.

Prevádzkarka Barbro nervózne chodila tesne za ňou.

„Všetko ide podľa plánu,“ povedala. „Príprava jedál je v plnom prúde, prestieranie je nachystané, stoly sa rozmiestnia hneď po obede, personál je k dispozícii a nápojov je dostatok. Podarilo sa nám zohnať všetko, čo ste si objednali.“